

Oslo
kammerorkester
50 år

1957-2007

Festskrift

Trond Jahr

Oktober 2007

Oslo Kammerorkester (OKO) ble grunnlagt i 1957 under navnet De Unges Kammerorkester (DUK). Det hele startet med at en gruppe unge mennesker med erfaring fra flere års orkesterpraksis – blant annet fra NRKs Juniororkesteret, Studenterorkesteret (nå Universitetets Symfoniorkester) og Nordiska Ungdomsorkestern i Lund – kom sammen og ble enige om å starte et kammerorkester i Oslo. De kalte seg i starten D.S.S.B., "De senere så berømte", og primus motor var Tor Brevik. Blant dem som "ble enige" foruten Brevik, var Frøydis Ree Wekre (den gang som fiolinist), Tove Ranveig Pedersen (nå - Sinding-Larsen), Holm Holmsen, samt orkesterets første dirigent, Harald T. Andersen. Han forlot orkesteret etter et halvt år p. g. a. Utdannelse. Frøydis Ree Wekre, som i en årrekke var alternerende solohornist i Oslo-Filharmonien, har ved flere anledninger opp gjennom årene vært en flott støtte-spiller for OKO, både som solist og tutti-musiker.

I 1958 overtok Arnulv Hegstad som dirigent. Det ble gitt en rekke konserter før debuten i Aulaen, som fant sted 12.1.1960. Programmet var som følger: Vivaldis fløytekoncert i F-dur, Corellis Concerto Grosso, opus 6 nr. 8 i g-moll, Bachs kantate *Ich habe genug*, Paul Juons *Liten symfoni for strykere* og Hindemiths *Fem stykker for strykere*, op 44 nr. 4. Solister var Alf Andersen på fløyte, bassbarytonsangeren Per Grønneberg, og Tom Klausen, obo. Orkesterets medlemmer besto av 18 musikere. Prisen på inngangsbilletten var kr. 5.-, og programheftet kostet 50 øre. Orkesteret fikk etter innvilget søknad redusert leie av Aulaen fra kr. 300,- til kr 100,-. Konserten ble behørig anmeldt den påfølgende dag av store musikere og musikk-kritikere som Reimar Riefeling, Hans Jørgen Hurum, Finn Ludt, Pauline Hall, Dag Schjelderup-Ebbe og Johan Kvandal. Alle var enige om at debuten var svært vellykket. Hurum: "(...) for bare et langvarig og målbevisst arbeid kan forklare så overraskende gode prestasjoner.", Riefeling: "Uhell forkom så godt som ikke, og renheten var gjennomgående all ære verd".

Orkesteret hadde i de følgende år gitt en rekke konserter i Oslo, i radio og fjernsyn, og gjennomførte turneer både innenlands og utenlands. I 1962 oppførte orkesteret Tor Breviks *Concertino for klarinett og kammerorkester*. DUK har også æren for førstegangsfremførelsen i Norge av bl.a. Lars Erik Larssons *Sinfonietta for strykeorkester* opus 10, og, sammen med sangkoret *Col Canto*, av Pergolesis *Miserere*.

Om Aula-konserten i 1963 skrev Pauline Hall i Dagbladet: "En festet seg ved den gode musikalske disiplin som vitnet både om dirigentens store innsikt og musikernes alvorlige og fine hensikter. Og videre kunne en ofte glede seg over en dynamisk nyanse-ring som gjorde foredraget levende." Samme år

hadde orkesteret en lengre turné på Møre; blant annet i Molde, Kristiansund og Ålesund. Overalt var bifallet stort og kritikken meget positive. Her, fra en anmeldelse etter konserten i Molde: "(...) hadde De Unges Kammerorkester en fin suksess med konserten i går (...) Det man aller mest festet seg ved under konserten var (...) det rene og følsomme foredrag."

I 1964 hadde DUK ved siden av den vanlige konsert- og turnévirkosomhet, flere oppførelser av Pergolesis komiske opera *Il Maestro di Musica* i samarbeid med Kammeroperaen. Suksessen med dette verket ble fulgt opp og enn ytterligere innfridd i 1966 (Festspillene i Nord-Norge) og i 1967 (det gamle, ærverdige Fredrikshald Theater i Halden), samt i Centralteatret og Club 7, begge i 1975 (med Bjørn Lie Hansen som "il Maestro"). Et nytt høydepunkt oppnådde orkesteret høsten 1965 med sin Bach-konsert i Gamle Aker Kirke i Oslo, hvor Arve Tellefsen og Brynjar Hoff var solister – henholdsvis i fiolinkonsert nr. 2 i E-dur og dobbeltkonserten for fiolin og obo i d-moll. Publikumsbesøket var så stort at selv etter at kirken var fylt til trengsel, sto en lang rekke mennesker utenfor kirken, uten å få slippe inn. Konserten måtte gjentas uken etter, nok en gang for helt fullsatt kirke. En av kritikerne skrev: "De unge musikanter holdt sine rekker i beundringsverdig orden gjennom de fem intrikate fugaer (Bach's "Die Kunst der Fuge"), ikke minst var den siste en respektabel prestasjon. (...)" (Dag Winding Sørensen i Aftenposten). I 1966 var DUK engasjert til Festspillene i Nord-Norge, og etter hovedkonserten i Harstad, fastslo Harstad Tidende at "Orkesterets prestasjoner ligger over amatørernes standard" og at "det teknisk ligger på et meget høyt nivå".

Tidlig i orkesterets historie, med andre ord ved 10-årsjubileet i 1967, ble det av Tor Brevik utarbeidet et mandat for orkesterets virksomhet. Det gikk ut på at leder, og undertiden også gruppeledere, skulle være profesjonelle, og at de øvrige medlemmene bestod av musikkstudenter og amatører. Denne orkestervirkosomhets-politikken har vært gjennomført konsekvent i alle år, like opp til i dag. Følgelig kan OKO med stolthet regne seg som den lengst drevne kontinuerlige orkester-skole i norsk musikkhistorie.

Mandatet var tuftet på lang og god erfaring: Brevik begrunnet det ved at det allerede da var utgått musikere fra DUK som satt godt plassert i bl. a. Filharmonisk Selskaps Orkester (nå OFO), Den Norske Operas Orkester, Kringkastingsorkesteret, Musikkelskabet Harmoniens Orkester i Bergen (nå BFO) og Trondheims Symfoniorkester. I dag kan det ytterligere føyes til Det Norske Kammerorkester, Stavanger Symfoniorkester, samt flere utenlandske orkestre. Til sammen har pr. i dag over 400 profesjonelle musikere hatt DUK / OKO som plattform for praktisk musikk-utdannelse. Høysommeren 1967

var DUK med på et større opera-prosjekt, nemlig en oppsetting av Mozarts *Così fan tutte* i samarbeid med det nystartede (nye!) *Opera Comique*. Selskapet leide inn noen flere strykere, samt blåsere, pauker og skarptromme fra det daværende Junior-orkesteret i NRK. Koret var satt sammen av dyktige amatører, bl. a. medlemmer av Akademisk Korforening. Det hele ble ledet av Jenö Hukvari og solister var Erna Skaug, Astrid Hellesnes Hukvari, Jartrud Ringdal, Jostein Eriksen (alternerende med Karl Gustav ("Kåge") Jerlander), Bjørn Aspelund og Vladimir Schmied. Premièren fant sted i Drammens Theater, etterfulgt av 12 oppførelser fra scenen i Folkets Hus på Youngstorget. Det ble en knallsuksess, med stappfulle hus hver eneste kveld. Det ble talt på "alle slags tungemål" blant publikum. Endelig hadde Oslo noe skikkelig lødig - og samtidig ubetalelig morsomt - å by utenlandsturistene på!

I 1968 sa Arnulv Hegstad takk for seg - etter tre meget vellykkede prosjekter med DUK, nemlig en fremføring av den da nyoppdagede cellokonsert i C-dur av J. Haydn, med Hege Waldeland som solist - en begivenhet som ble overført i fjernsyn 24. 02. og i radio 01. 03. - samt "*Riefing-festivalen*" i Tønsberg (slutten av februar 1968). Her medvirket Robert Riefing sammen med sine begavede tidligere elever Liv Glaser, Lis Smed Christensen og Benny Dahl-Hansen i et rent Bach-program, som blant annet bestod av konserten i a-moll for 4 klaverer og strykere. Et verdig punktum for perioden med Hegstad ble satt i Oslo domkirke med fremførelsen av Händels orgelkonsert i g-moll med Rolf Karlsen som solist og Pergolesis *Stabat Mater* med Irma Urila og Unni Rugtvedt som solister. Sistnevnte verk ble sendt i NRK radio.

Etter dette ble vi i noen måneder nokså rådløse om hvor vi skulle henvende oss for å få tak i en ny leder. Orkesterets renommé var nå blitt ganske markant, noe som ikke minst kom til uttrykk i Hans Jørgen Hurums anmeldelse av konserten som avsluttet "*Riefing-festivalen*". "(...). En stor og gledelig ting ved konserten var at De Unges Kammerorkester, under sin dirigent Arnulv Hegstad, maktet sine vanskelige oppgaver. Dette orkester - som blant annet spiller prisverdig rent - bør ubetinget støttes av det offentlige i årene som kommer. Det fyller sin enestående oppgave i norsk musikkliv utrolig godt!" Vi syntes følgelig vi hadde en god del å forsvare, og var sterkt motivert til å fortsette. Så, tidlig på høsten samme år dukket en mildt sagt "reddende engel" opp, for da kom nemlig *Ørnulf Boye Hansen* tilbake fra endt musikkoppdrag i Sverige - og som han selv uttrykte det - han var på jakt etter et kammerorkester å arbeide med.

Det ville være synd å si at vi nølte med å ta kontakt med ham og fremlegge vårt problem. Da han heller ikke lot seg be to ganger om å ta oppdraget, tenkte nok samtlige medlemmer at det av og til kunne "være lov å ha flaks". Som den mesterfiolinist

han var (og er), gjeninnførte Boye Hansen en praksis som var vanlig på Bachs - og Mozarts tid, nemlig å lede orkerteret fra konsertmesterplass. Dette brakte DUK inn i en helt ny æra: I de siste 10 årene hadde vi blitt (altfor?) godt vant med Arnulv Hegstads særdeles tydelige dirigering (-aldri noen tvil om når "ener'n kom"!). Fra nå av ble musikerne nærmest tvunget til å bruke *øret* i en ganske annen grad enn tidligere. Det kunne av og til være "hårda bud": Rett som det var kunne vår konsertmester snu seg rundt på stolen, og med et visst blikk rettet fortrinnsvis mot en av fiolingruppene, fyre av et tremolo ff på riktig tone, for så å utbryte - *og så, reint da, dere!!* (en fantastisk morsom tid, hvor det var megen musikkalsk lærdom å høste!) Boye Hansens lederskap skulle etterhvert sette sine tydelige spor; egalitet, klangblanding og virkelig ensemble-klang ble avgjort ytterligere styrket. Noen meget dyktige elever av Boye Hansen, som han dro med seg inn i DUK, skal ha sin del av æren for denne fremgangen (ingen nevnt; ingen glemt).

Ørnulf Boye Hansens "debut" med DUK fant sted i Tønsberg 25. september og i Aulaen den 7. desember 1969. Om sistnevnte konsert ble det sagt at den omfattet en førstegangs-oppførelse i Norge av J. Haydns symfoni nr. 15 i D-dur. Benny Dahl-Hansen satt ved cembaloet. Konserten med barokkmusikk som ble avholdt 7. juni 1970 i Gamle Aker Kirke kom til å danne opptakten til en tradisjon med forsommer-konserter i denne ærverdige kirken hvert eneste år helt frem til 1982. Disse konsertene - med verker overveiende fra barokken - ble meget populære: Ofte måtte konserten gjentas på grunn av publikumstilstrømmingen, ja sågar av og til med tre stappfulle kirker! Konsertene ble med få unntak nær gjentatt i Eidsvoll kirke. Suksessen fra "Gamle Aker I" ble fulgt opp også av konserter under "Bachuken", oktober 1970, og ikke minst ved medvirkning under fremføringen av *Juleoratoriet* (hoveddel I) i Trefoldighetkirken 11. desember samme år.

I årene som fulgte ble det en god del turnévirksomhet. Det hele startet med konsert i Larvik ("Herregården"), mars 1971. Deretter ble det Valen Sykehus, Baroniet Rosendal og deltagelsen under "Haugesund-festivalen"; de tre siste stedene på samme turné, mai 1971. Høsten samme år ble DUK invitert til Bergen av Musikkelskapet Harmonien, og ga konsert i Håkonshallen. Trond Kverno medvirket som glimrende cembalist, både i continuo og ikke minst, som solist. Det *store* turné-året ble 1974, med konserter i Tønsberg, Rjukan og Eidsvoll, medvirkning under Festspillene i Nord-Norge (Bodø, Harstad og Sortland, ultimo juni) og "Nordkalott-turné" (Kiruna, Boden, Kemi og Piteå, ultimo juni og primo juli; herunder deltagelse i "UNM-Festivalen" i Piteå 3-7 juli). Kritikken var så god som utelukkende positive. Det var imidlertid under "Nordkalott-turnéen" at orkesteret ble nødt til å skifte navn. Foranledningen var følgende: På ett av ste-

dene vi var innom, hadde pensjonat-personalet - tydeligvis intetanende om "disse unges" alder, da de bare kjente orkesteret ved navn - dekket til festbord etter konserten med boller og rødbrus. Stor var følgelig forbauselsen da formannen, Svein Hanssen-Bauer, gråhåret og distingvert, trådte inn i lokalet, etterfulgt av en god del folk som også var godt forbi den første ungdom. Bordet ble nokså raskt dekket med ganske andre ingredienser. Ikke noe brus og boller til disse musikerne, takk! En lang rekke forslag til nytt navn ble fremlagt, og det endte altså med det forholdsvis pretensiøse navnet Oslo Kammerorkester. Det er ikke for mye sagt å hevde at OKO har greid å innfri "dette pretensiøse" på svært få unntak nær (de to årene som fulgte etter 1982, da Ørnulf Boye Hansen sluttet etter 14 lærerrike og inspirerende år som leder, og frem til at *Geir Tore Larsen* overtok som kunstnerisk leder senhøstes 1984) inntil denne dag. Sistnevnte ble orkesterets "reddende engel" den gangen. Imidlertid ble Larsen en - riktignok meget dyktig og inspirerende - innleder til nok en ny epoke i orkesterets historie, nemlig gjestedirigent-epoken, som vi fortsatt er inne i. Intet tyder på at ensemblet har hatt vondt av dette; snarere tvert om.

De fire første årene av "seilasen" under nytt navn - og som ble avgjørende viktige for både vedlikehold og økning av orkesterets kvalitet - var 1975, 1976, 1977 og 1978. Det altoverskyggende prosjektet i '75 ble *Nordisk seminar for kammerorkestre*, som ble avholdt på Høvikodden. Dette ble ledet av ingen ringere enn *Tibor Varga* - i spissen for sitt berømte kammerorkester fra Detmold. Ellers deltok, foruten OKO og Boye Hansen, Det kgl. danske Musikkonservatoriums Kammerorkester med Milan Vitek som leder, Sibelius-Akademiens Kammerorkester under Jorma Panula, en kvartett fra Kammersveit Reykjavikur med Rut Ingólfssdóttir som primarius og en gruppe fra Sveriges Radios Musikkola under ledelse av Sven Erik Bäck. Blant seminarets gjester var følgende komponister, representerende hvert sitt hjemland, nemlig Danmark, Finland, Sverige og vertslandet respektive: Vagn Holmboe, Mikko Heiniø, Arne Mallnäs og Sigurd Berge (ingen lettvektere, noen av dem!). Forelesninger og prøver ble holdt over fire dager, hele dagen, og kveldskonsertene ble gitt på Høvikodden, i Uranienborg kirke og i Aulaen. Samtlige 90 seminardeltagere (hvorav 4 kontrabasser og 13 celli) slo seg sammen i avslutningsnummeret i Aulaen, nemlig Dvoraks serenade for strykere i E-dur. Magne Hegdals anmeldelse av konserten i Dagbladet 21.10. sluttet slik: "I sluttnummeret var det for øvrig ikke mye kammermusikk igjen, men tvert imot et kjempetort strykeorkester som spilte Dvoraks storartede Serenade op. 22 sjeldent uttrykksfullt og presist. Og for en klang! Det er nesten utrolig at det går an å oppnå et så samkjørt ensemble på noen korte seminardager."

Seminaret fikk året etter et fantastisk spennende tilsvarende, nemlig en invitasjon fra *Tibor Varga* til OKO om å delta i hans sommer-seminar for kammerorkestre i Sion i Sveits. Dette ble en eneste rus av inspirasjon og musikkklæddom; en virkelig "højdare" i orkesterets historie. Repertoaret strakte seg fra barokken og like opp til vår tid. Foruten i L'Eglise du Collège i selve Sion, ga vi konserter i en rekke byer i omegnen. Blant verkene var "Holbergsuiten" av Grieg og Bachs dobbeltkonsert i d-moll; sistnevnte med *Varga* selv og *Boye Hansen* som solister, samt første plateinnspilling (i *Vargas* innspillingsstudio) av *Antonio Bibalos Concerto da camera* for fiolin, cembalo og strykere, tilegnet OKO og solistene, nemlig *Boye Hansen* og *Einar Steen-Nøkleberg*. Dette uhyre spennende og intense verket ble fremført flere steder (også i senere år) live. Vi ble mottatt med ovasjoner over alt; såvel av kritikere som av publikum. I Montana ble Mozarts *Jupiter-symfoni* mektig fremført av alle seminardeltagerne i et såkalt "festival-orkester" (ca. 80 mann), med *Tibor Varga* da som insiterende og myndig "hærfører" fra dirigentpulten. Det 830 sitteplasser store lokalet var fylt til trengsel, enda prisen pr. billett var på 30 sveitser-franc -- *den gangen!!* Noen av disse konsertene ble tatt opp og sendt i sveitsisk radio. De ble litt senere med i en serie under tittelen *Berühmte Orchester der Welt*. OKO ble presentert umiddelbart etter London Symfoniorkester.

Så, i 1977 ble det atter en gang planlagt en gjensitt, nemlig til nok et *Nordisk seminar for kammerorkestre*. Dessverre ble dette avlyst, grunnet blant annet knapp økonomi. Til tross for dette greide OKO å gjennomføre en Danmarks-turné, som omfattet to konserter; en på Louisiana (det moderne kunstsenteret i Humlebæk, like utenfor København) og en i København, på invitasjon fra Det kgl. danske musikkonservatorium. Her ble to nordiske bestillingsverk uroppført (av *Vagn Holmboe* og *Mikko Heiniø*.) Spesiell oppsikt vakte *Holmboes* konsert for blokkfløyte, innlagt sopran-vokalise og orkester tilegnet OKO og den unge, ultra-begavede *Michala Petri*. Hun mestret begge stemmene helt suverent. Vi trodde nesten ikke det vi hørte! Det ble gjensitt til Louisiana i juni 1979, og der fikk *Boye Hansen* og OKO uroppført *Vagn Holmboes "Louisiana-concerto"* op.131 - tilegnet selve stedet Louisiana. Dette unike stedet, med sin perfekte sammensmelting av natur og kultur, ble vi svært glad i, og lever fortsatt i håpet om fremtidige gjestepptredener der nede.

Etter dette gikk de fleste kreftene med til OKO's 20-årsjubileum. Dette ble avsluttet med en meget vellykket konsert i Aulaen høsten samme år - det ble jo *selve* jubileumskonserten, med blant annet en spirituell fremføring av Mozarts krevende symfoni nr. 29 i A-dur K201 som avsluttende (hoved)verk.

Året etter derimot, lyktes det å igjen invitere Tibor Varga og hans kammerorkester til nok et "Nordisk seminar (...)"; denne gang kalt *Nordisk-tysk kammermusikk-uke*. Som i 1975 deltok de samme fem gjestende kammerorkestrene, foruten vertskaps-orkesteret. Dessverre måtte Tibor Varga melde sykdomsforfall, men han greide å skaffe en nærmest fullgod erstatning, nemlig sin egen sønn, Gilbert Varga, som han fikk kalt over fra London. Denne begavede unge musiker - både som fiolinist og dirigent - gjorde også dette seminaret til en sammenhengende musikalsk fest. Også denne gangen ble seminaret avsluttet med en Aula-konsert. Denne omfattet blant annet Richard Strauss' *Metamorfoser* for 23 strykerstemmer og Mozarts fiolinkonsert nr. 2 i D-dur K211, med unge Varga som glitrende solist og dirigent. Mozarts Jupiter-symfoni ble til slutt nok en gang gitt en overveldende fremføring under G. Vargas taktstokk av et kjempeorkester, hvor samtlige seminardeltagere medvirket. På nyåret 1979 kom Ørnulf Boye Hansen med følgende spørsmål til orkestermedlemmene, men kanskje like mye til seg selv: "Ærlig talt, dere; vet vi nok om barokkmusikk?" - og det etter så mange år med skikkelig "proffe" fremføringer av den type musikk!? Vi hadde for eksempel året før gjort en grammofoninnspilling (tatt opp i Gamle Aker Kirke, forøvrig) av 4 solokonsertter av Antonio Vivaldi med Ørnulf selv som solist, fetter Terje Boye Hansen på fagott, Erik Stenstadvoll på gitar og Åge Kvalbein på cello (Simax). Platen solgte rimelig godt; rene og spenstige tolkninger som den inneholdt gjennomgående. Dessuten hadde vi hatt et fint samarbeid med Arnulf Hegstad og Akademisk Korforforening, som resulterte i en meget vellykket fremføring av Händels *Messias* Larvik kirke. Vi måtte faktisk alle innrømme at nei - det visste vi ikke! Ørnulf foreslo å ta kontakt med selveste gurun på området, nemlig Kjetil Haugsand. Som sagt, så gjort - dette førte til et utrolig morsomt, inspirerende og lærerikt seminar på Grindaheim i Valdres. Haugsand gjorde så visst ikke skam på sitt ry - også internasjonalt - som fremragende musiker, og ikke minst pedagog! Han fikk forøvrig fraktet med seg sitt glimrende, selvbyggede cembalo. Vi oppdaget blant mye annet at ved å "holde høyt på buen" (flytte hånden 6 - 8 cm ovenfor det vanlige frosch-grepet) så ble det en mye bedre spenst, klarhet og flukt over frasering og melodiføring - dette til tross for at vi spilte på moderne instrumenter, som jo er mye tyngre enn de originale instrumentene fra 16 - 1700-tallet.

Vi oppdaget etter hvert at dette kom all eldre musikk, til og med Mozart til gode, noe som ble en lettelse for mange. Et knall-bevis på at "1700-talls-teknikken" fungerte, var i Händels harpekonsert i Gamle Aker Kirke, med en av verdens fineste harpister, nemlig Willy Postma, og samme solist i "genialt" samspill med Torkil Bye i Mozarts dobbelt-konsert for fløyte og harpe i C-dur K299 ("Påstrøket..."), Konserthuset 20. okt.) Ikke alle fortsat-

te med å "holde høyt på buen" (- dessverre, vil undertegnede si!). De av oss som hadde avgjørende utbytte av den nye bueteknikken trivdes spesielt på en krevende konsert i Konserthusets store sal, hvor OKO, med Turid Seim ved orgelet og Matti Hirvikangas som nöbel solist på bratsj, foruten blant annet Bachs 3. Brandenburg-konsert, også fremførte Michael Haydns konsert for orgel, bratsj og strykere - sistnevnte verk ble da antagelig gitt for første gang i Norge.

"Den nye bueteknikken" ble svært nyttig i årene fremover, ikke minst på *Schuldman/Riefling-seminaret*, som ble avholdt på Lysebu i Nordmarka sommeren 1980. Igjen hadde vi gleden av å samarbeide med (og lære av!) store musikere. Seminaret (over 4 dager) munnet ut i en konsert i Konserthusets lille sal, hvor Isaac Schuldman (strålende fiolinmester, og Mozart-tolker!) og salig Robert Riefling, var solister i henholdsvis Mozarts fiolinkonsert nr. 4 i D-dur K218 og den veldige klaverkonsert nr. 9 i Ess-dur K271. Boye Hansen sa direkte til oss på generalprøven om Riefling: "Lytt grundig til denne mannens foredrag; han er en vismann på sitt område" - omtrent slik falt ordene. Vi adlød, og det er ikke tvil om at dette gjorde det lettere enn vi hadde trodd på forhånd å mestre den enorme orkestersatsen i dette verket.

En knallåpning på året 1981 fant sted i Aulaen den 4. februar, i og med at ovennevnte konsert da ble gjentatt. Dette ble altså rene Mozart-aftener, da mesterens symfoni nr. 28 i C-dur K200 også ble gitt til beste. Anmeldelsene - kanskje spesielt Toralf Nordheims i *Aftenposten* dagen etter - bar tydelig bud om at dirigent og utøvere hadde gjort alt annet enn skam på uttrykket "til beste"! Å oppleve slik musikk i Aulaen, og innenfra - som utøver - kan knapt beskrives; det må rett og slett erfares! Større musikalsk uttelling og tilfredsstillelse skal det godt gjøres å oppnå for en "spillemann".

Nok et høydepunkt i 1981 ble turnéen til Island, nærmere bestemt Reykjavik, 6.- til 12. juni. Her fikk vi gledelig gjensyn - og gjenhør - med våre kjære kvinnelige venner fra Kammersveit Reykjavikur, som deltok på de omtalte Varga-seminarene. Nå ble dette annen gangs gjensyn, da disse først hadde gjestet Norge 13. april, og deltatt sammen med OKO på "Islansk-norsk konsert" i Gamle Aker Kirke. Samspillet i Reykjavik ble svært utbytterikt, både musikalsk og sosialt: Stor gjestfrihet gjennomgående!

Noe som gjorde at OKO'erne måtte legge seg ekstra i selen, var at det på forhånd hadde spredd seg et rykte i vertslandet om at de skulle få besøk av *Det Norske Kammerorkesteret*! Da OKO i sin tur fikk dette å vite, sa kapellmester Boye Hansen rett ut ganske enkelt følgende: "Folkens - da har vi bare én ting å gjøre; vi må spille *som om ---!*, forstått? Det skulle vise seg at ryktet om "Det norske -- " ble et slags "hell i uhell": Vi presterte faktisk noe i retning

av det vi hadde fått "ordre om". Kritikere såvel som publikum ble til overmål begeistret for spillet. Vi skal huske på at islendingene er et meget historisk - og kulturelt bevisst folk, som langt fra lar seg avspise med hva som helst. Det ble gitt to konserter; en med et nordisk program og en med et kirkekonserter-program. Begge konsertene var jevnt godt besøkt. Suksessen skyldtes ikke minst at en meget begavet ung elev av Ørnulf, nemlig Ivar Bremer Hauge, var strålende solist i J. S. Bachs fiolinkonsert nr. 2 i E-dur. Her skal vi heller ikke glemme Norsk Strykekvartett, med Ørnulf Boye Hansen selv som primarius, samt Mette E. Steen (2. fiolin); Oddbjørn Bauer (bratsj) og Marie Strøm (cello), som telte blant de 15 musikerne på turnéen. Disse spilte inn for Islands Radio G. Sønstevolds strykekvartett nr.1. Dette året ble avrundet med en "På-Strøket-Konsert" (nr. 14 i rekken), i Konserthusets lille sal, som var forum for en lang rekke konserter under dette navnet. Det ble en fin tradisjon, og konsertene, som samlet jevnt over nær fulle hus, var som regel satt sammen av verker fra barokk og tidlig klassisisme, samt fra nyere og til helt fersk nordisk musikk. Denne populære konsertserien tok dessverre slutt, da Ørnulf Boye Hansen fratradte som fast leder ultimo 1982. Førjuls vinteren det året satte Ørnulf Boye Hansen et grandios punktum for sin virksomhet som fast leder av OKO med orkesterets 25-årsjubileumskonsert i Aulaen den 30. oktober. Hovedverket ble denne gang også A. Dvoraks berømte strykererenade, med et kraftig forsterket orkester av tidligere medlemmer. Ellers bestod programmet av F. Manfredinis concerto grosso i D-dur op. 3 nr. 9, Mozarts fiolinkonsert nr. 2 i D-dur K211, med Ørnulf Boye Hansen som dirigent fra solist-plass, og en uroppførelse av svensken Daniel Børtz' cellokonsert (1980), med Åge Kvalbein som solist.

"Opptakten" til gjestedirigent-epoken varte riktignok i to år - under orkesterets nye leder, den russiske fiolinisten Camilla Kolchinsky. Dette ble slett ingen dårlig start, i og med at hun dro med seg noen av sine unge, begavede elever over fra London, hvor hun hadde virket tidligere. Selv var hun en god fiolinist (elev av Y. Menuhin). Hun skal også ha æren for at OKO fikk oppført for første gang i Norge en nyoppdaget symfoni i F-dur av Mozart, som han komponerte i London i 1764 eller i 1765, altså som 8 - 9-årig vidunderbarn. Camilla Kolchinsky ledet oss (fra dirigentpulten) fint igjennom en god del konserter rundt omkring i byen, blant annet 3 i Konserthusets lille sal, 3 kirkekonserter, 2(x2) ungdomsfester i forbindelse med borgerlig konfirmasjon (Rådhuset), en konsert på Bogstad gård og en konsert i Sjøfartsmuseet på Bygdøy med Marianne Hirsti som glitrende sopransolist i en arie fra Bachs *Kaffe-kantate*, samt i Mozarts *Exultate Jubilate* K165. Foruten henne medvirket Ingrid Uddu som solist i Sparre Olsens *Air* for obo og strykere og Kristin Haagensen i A. Glasunovs konsert for altsaksofon og strykere. Ørnulf Boye Hansen var blant publi-

kum, og var forøvrig ikke begeistret over orkester-nivået. (Solistene fant han selvsagt intet å si på). Han stilte jo som bekjent ganske store krav.

Etter to år med Kolchinsky sa vi opp kontrakten med henne, vesentlig grunnet usikker fremtid for orkesteret. Det hadde vært mange utskiftninger, og vi hadde et åpenbart rekrutteringsproblem. Nivået var derfor blitt noe ustabil og uberegnelig.

Fra førjuls vinteren 1984 ble troppene atter kraftig samlet, for da overtok Geir Tore Larsen ledelsen. Nå gikk vi inn i en fin og konstruktiv periode. Blant konsertene i denne tiden må spesielt nevnes den som ble avholdt i et kjempemessig opera- og ballettøvingslokale på Aker brygge (huset senere revet) i juni 1985. Der fremførte vi *Phaedra* av B. Britten, med slagverk-forsterkning og Anne-Lise Berntsen som kraftfull og fengslende solist, samt Stravinskijes *Apollon Musagètes* med unge, meget talentfulle solister fra Operaens ballettskole. Sistnevnte verk er ekstremt krevende, ikke minst rytmisk, og det ble en stri tøm i jevnt 35 graders varme! Vi gjorde stor lykke, idet vi gikk på med "dødsforakt"; vel vitende om at selv Oslo-Filharmonien hadde hatt trøbbel med verket. I denne perioden (frem til 1993) skal heller ikke glemmes konsertene på Bogstad gård med blant andre (ingen nevnt, ingen glemt) mezzosopranen Åshild Kyvik og Mette Steen som solister i henholdsvis blant annet Tveitt-sanger til tekster av Aslaug Vaa og nordmannen Johan Daniel Berlins (1714 - 87) fiolinkonsert nr. 5 i A-dur. Sistnevnte - et meget elegant stykke rokokko (som forøvrig kledde solisten aldeles utmerket, også visuelt) - ble her trolig fremført for første gang i Oslo (gjentatt i konserten under navnet "Norsk 1700-tall" 15. sept. 1990 i Bernt Ankers ballsal, Oslo Bymuseum, med samme solist.)

1986 ble også et rikt år for OKO. Vi fungerte nærmest som et byorkester: Håndverkeforeningens 100-årsfest, pluss en rekke diplom - og debutkonserter, samt de 4 ungdomsfestene i regi av Humanetisk forbund i Rådhuset. Da måtte vi også alliere oss med blåsere og slagverk. Geir Tore Larsen og orkesteret hadde også stor suksess med nordisk barokkmusikk i Bernt Ankers store ballsal på Frogner hovedgård (Oslo Bymuseum). Samarbeid og konsert med store solister som Torkil Bye (altfløyte i A. Salinens *Kammarmusik II*, Oslo Bymuseum), Elisabeth Sønstevold (C. Debussys *To danser for harpe*, samme sted) og Stig Nilsson (J. Haydns fiolinkonsert i G-dur, Røa kirke og Konserthusets lille sal), skal selvfølgelig heller ikke glemmes fra denne tiden.

Et stort høydepunkt ble samarbeidet med Helge Birkeland og hans kor *Con spirito*, som resulterte i en grandios konsert i Trefoldighetskirken søndag 30. november i forbindelse med FN's fredså. Programmet ble kalt *Musikk for fred*, og bestod av Händels *La Paix* fra *Music for the Royal Fireworks*, Knut

Nysteds *For a small Planet, Lento* av Hilding Rosenberg, *Vox humana* av Allan Petterson, og avslutningsverket, *Kammersymfoni* op. 110b av D. Sjostakovitj. Professor Kjell Skyllstad skrev i sin anmeldelse at "Oslo Kammerorkester har aldri spilt bedre!"

Så opprant 30-års-jubileumsåret 1987. Alf Årdal, som vikar for Geir Tore Larsen, åpnet sesongen i St. Hallvardkirken lørdag 7. mars og - atter i Gamle Aker Kirke - søndag 8. mars, med Lars A. Tomter som solist i Georg Ph. Telemanns bratsjkonert og i *Lachrymae* av B. Britten. Programmet ellers bestod av Mozarts divertimento i B-dur K137, *Stillhet* av Halvor Haug, og Paul Hindemiths *Fem stykker for strykeorkester* op. 44. På programmet onsdag 10. juni i Aulaen, ledet av Geir Tore Larsen, sto nok en gang *Louisiana-concerto* av Vagn Holmboe og *Phaedra* av Britten; sistnevnte med Anne-Lise Berntsen som solist. Hun hadde så visst ikke tapt glansen fra forrige gang! Senere fulgte to lørdag/søndag-konserter, henholdsvis 15./16. august og 12./13. september. På førstnevnte spilte Ørnulf Boye Hansen Bachs h-mollsonate sammen med Helga Ingólfsdóttir (fra Kammersveit Reykjavíkur) på sitt eget cembalo, som hun hadde fått medbrakt fra Island - et gledelig - både gjensyn og gjenhør! (Oslo Bymuseum og Gamle Aker Kirke). Sistnevnte konsert (Bogstad gård og Oslo Bymuseum), dirigert av Alf Årdal, hadde et helt spesielt program: Vivaldis dobbeltkonert, med gitaristene Erik Stenstadvold og Lars Klevstrand som solister, norske viser og J. Åsgeirssons *Tre islandske folkeviser*, sunget av Lars Klevstrand til eget gitar-akkompagnement, samt K. Atterbergs *Suite nr. 3* for fiolin og bratsj, med OKO-medlemmene Anne Strengenhagen og Anne-Beate Wålengen som solister.

Selve jubileumskonerten, som fant sted i Aulaen 26. november, og atter ledet av Ørnulf Boye Hansen - nå altså som gjestedirigent - hadde på programmet: J. S. Bachs orkestersuite nr. 1 i C-dur, H. Rosenbergs *Lento*, C. Nielsens *Liten suite* op.1, S. Berges *Mellom speil* (forøvrig tilegnet Ørnulf Boye Hansen og OKO), og nok en gang - som avslutning - Mozarts fyrverkeri av en symfoni, nemlig nr. 29 i A-dur. Også ved denne anledning fikk vi forsterkning fra tidligere medlemmer: Antall strykere ble økt til 30. Ekstra blåsere til Bach og Mozart fikk vi selvsagt også. Til tross for at vår fantastisk dyktige formann, Svein Hanssen-Bauer, i en rapport på slutten av jubileumsåret '87 stilte et bekymret spørsmål om orkesterets videre eksistens, så greide vi ved ukuelig optimisme å klamre oss fast til videre "eksistens" inn i neste år. To unge studenter fra Norges musikkhøgskole, som senere dannet *Grieg-trio* sammen med storpianist Vebjørn Anvik, nemlig Sølve Sigerland (fiolin) og Ellen Flesjø (cello) vakte stor begeistring som solister i Vivaldis dobbeltkonert under en konsert, ledet av G. T. Larsen i Nordstrand kirke 24. april. Et ungt talent på fløyte, Ingrid Hal-

bo, medvirket dessuten i Sparre Olsens *Serenade*. (Så unge, og SÅ gode!!) Anvik hadde vi som solist i Gunnar de Frumeries klaverkonert på et senere tidspunkt (Munch-museet 23. sept. 1989). Virksomheten ellers i løpet av 1988 forløp nærmest på det jevne, men avslutningskonerten i Frogner kirke 18. desember ble et fint høydepunkt: Her var Geir T. Larsen leder, og dertil solist i adagio-satsen fra L. Boccherinis cellokonert i B-dur. Han førte orkesteret inspirert og vellykket, også gjennom resten av programmet, som besto av J. H. Romans sinfonia i B-dur, Mozarts adagio i E-dur K261 for fiolin & orkester, med vår utmerkede svenske konsertmester, Peter Carell, som solist, A. Corellis concerto grosso i G-dur op. 6 nr.1, samt E. Elgars *Serenade for strykere*.

Med åpningskonerten for 1989 (29. jan.), ledet av G. T. Larsen, og med de samme solistene i de samme verkene som sist, ble vi for første gang kjent med Nordberg Kirkekor og dets leder, Kristen Bjorås. Han dirigerte ellers korverker av Mozart, Grieg, Bruckner, og H. Distler. Bjorås sønn, Øyvind, er blant de unge som senere kom til å få den største betydning for OKOs videre kunstneriske utvikling. "Nordberg-tradisjonen", som OKO fortsatt er godt inne i, ble fulgt opp i Skøyen kirke 5. februar, og atter i Nordberg kirke 3. juni under tittelen Nordiske toner - over et tidsrom på over 250 År - fra Roman til Rautavara og Åsgeirsson. Lørdag 9. - og søndag 10. desember fant årets avslutningskonert sted i henholdsvis Gamle Aker Kirke og Frogner kirke. Denne hører til de mest originale i OKOs historie. Vår leder, Geir Tore Larsen hadde etter en lengre diskusjon med aften(ene)s kåsør, Trond Jahr, kommet frem til et program som ble kalt "Johann Sebastian & sønner". Åpningsnummeret, en sinfonia i d-moll av eldstemann blant sønnene, Wilhelm Friedmann B. - med en svært vanskelig fuge -, ble etterfulgt av den nest eldste, Carl Philipp Emanuels largo fra cellokonert i A-dur, med G. T. L. som solist (og leder). Så fulgte et såkalt *interludium*, nemlig *en hyldest til Bach fra Brasil i 1938*. Her var Sopransangerinnen Torgun Birkeland, sammen med 8 celli, lysende solist i *Bachianas Brasileiras nr. 5* av Heitor Villa-Lobos. G. T. L. hadde sørget for celloforsterkning. Videre fulgte Johann Christans *Sinfonia concertante* i A-dur for fiolin, cello og orkester med Peter Carell og dirigenten som solister. (To oboister og to hornister var tilkalt for anledningen.) Det hele ble avsluttet med "han far sjøl", nemlig kantaten *Jauchzet Gott in allen Landen*. Her var igjen Torgun Birkeland suveren solist, sammen med Jon Behncke i den krevende trompetstemmen, noe han også mestret suverent.

Det ble i årene etter 1985 i det hele tatt et effektivt "vekselbruk" mellom Geir Tore Larsen og Alf Årdal som dirigenter. Sistnevnte hadde orkesteret også stort utbytte av; ikke mist da vi inngikk samarbeide med selveste *Bess*, nemlig *Anne Brown*. Da

var vi nokså skjønt enige om å virkelig befinne oss på "historisk grunn"! Ved inngangen til 1993 var OKO inne i nok en krise, men en "reddende engel" dukket opp også denne gangen, nemlig *Peter Sebastian Szilvay*. Dette utvilsomme dirigent-talentet har vi hatt det største utbyttet av helt til denne dag! Dette ikke minst i "ur-musikalsk" (altså så fjernt fra u-musikalsk som tenkes kan!) samarbeid med vår nye faste gjeste-konsertmester, Øyvind Bjorå - en helt spesiell fiolinbegavelse (elev av blant andre Ø. B. H. og Camilla Wicks). Møtet, og samarbeidet med Anne Brown resulterte i en konsert (i Museet for samtidskunst) med hennes meget talentfulle elev, Debra Friedman, i kjente arier fra (selvsagt) Gershwins *Porgy and Bess*. Dette kom i stand, ikke minst takket være nettopp Peter Szilvays arrangement av disse utdragene for kammerorkester. (Gershwin forlanger som bekjent fullt symfoniorkester.) Resultatet ble en mildt sagt meget minnerik konsert (1996).

Tiden og plassen tillater ikke i denne omgang å gå så mye i detalj som ovenfor når det gjelder begivenhetene utover i 90- og 00-årene, men følgende må likevel nevnes: Konserten til ære for Knut Nystedt i Torshov kirke 10. mars 1990, i samarbeid med koret *Scola cantorum*, og under ledelse av G. T. L., med disse meget krevende og spennende verker; *Concerto for engelsk horn og klarinett*, *Concerto grosso for 3 trompeter*, *Fire motetter for kor* og komponistens *Orgelsuite*; Eva Knardahl som helt unik solist i Klaus Egges klaverkonsert nr. 1, *Solfager og Ormekongen* ("Harmonien" i Drammen), pluss nevnte konsert, instruert av Anne Brown og ledet av Alf Årdal, Konserten i Arvika, ledet av den unge, begavede bratsjist og dirigent, Johannes Gustavsson, fremføringen og innspillingen av R. Schumanns cellokonsert i a-moll med Katharina Hager som solist (i Nordberg kirke); samme unge kvinnelige supertalent i 1) E. Elgars cellokonsert i Den gamle losjen, dirigert av J. Gustavsson, og med Per Kristian Skalstad som meget dyktig konsertmester - ikke minst i R. Vaughan Williams' meget krevende *Thomas Tallis-Variations* for 25 strykerstemmer) og 2) Prokofievs *Sinfonia concertante* for cello og orkester i Kunstindustrimuseets store sal, under ledelse av det unge dirigent-talentet Øystein Jäger; fremføring og innspilling av Vivaldis *De fire årstider* med Øyvind Bjorå som leder og solist, barokk-seminaret i Fagerborg kirke, ledet av den som har lært OKO mest om barokk-musikk ved siden av Kjetil Haugsand, nemlig cembalo-virtuos - og cembalobygger, Knut Johannessen; Tidlig-musikk-seminaret (våren 2002) på Utstein Kloster (like utenfor Stavanger), ledet av nok en stor barokk-spesialist, nemlig Florian Kellerhals, som lærte oss blant mye annet å spille stående, noe som kom til nytte og ble en virkelig befriende opplevelse (cellistene måtte jo sitte, "stakkars"!); både der og senere - spesielt under fremførelsen for

1. g. i OKO av Tjaikovskijs uhyre krevende *Serenade for strykere* op. 48 (Kunstindustrimuseets store sal); Trondheims-turnéen, med konsert i Vår Frues Kirke, hvor hovedverket var Mozarts storslagne, *Sinfonia Concertante* i Ess-dur K364, med et kinesisk kjempetalent på fiolin, Chen Zhao, og Øyvind Bjorå på bratsj - som om han ikke skulle spilt noe annet instrument!!; Bergens- turnéen, med konsert i Maria-kirken, ledet av Victoria Johnson (flott fiolintalent) og hennes bror, Andreas, spesialist på viola da gamba, og i barokk, som hans søster; konserten i Lovisenberg kirke i 2004, med vår nye superbarokk-kjenner, Sigurd Imsen, som leder og fiolin-solist, og med Ulf Nilsen (likeledes barokk-ekspert) ved eget cembalo; konsertseriene i Margaretakyrkan (en slags videreføring av "Gamle Aker-tradisjonen", i likhet med konsertseriene i Kampen kirke), med blant annet en "dramatisert" fremføring av J. Haydns *Avskjeds-symfoni*, dirigert av P. Szilvay (og med Frøydis Ree Wekre på 1. horn); de tradisjonelle julekonsertene i Uranienborg kirke sammen med Sangselskabet Guldbergs Akademiske Kor, under sin frodige dirigent Margrethe Ek-Stenmo; den helt overdådige 40-års-jubileumskonserten i Aulaen, og sist, men ikke minst, turneen i Ungarn, med konserter i Sentendre ("Rokokko-byen") og selveste Budapest (St. Anna-kirken - se bildet på invitasjonen!).

De to sistnevnte begivenhetene skal her mot slutten av denne historiske oversikten omtales litt spesielt. Jubileumskonserten ble avholdt den 22. november (1997 for sikkerhets skyld), og var satt sammen av disse verkene (fritt etter undertegnedes hukommelse, da intet materiale var tilgjengelig): En fiolinkonsert av Ablieff med vår fremragende konsertmester, Igor Rybak, (tidligere leder av Minsk Kammerorkester) som solist (han var da meget syk, men gjennomførte sin oppgave på ultra-profesjonelt vis; ingen merket noe som helst annet enn vakkert og lidenskapelig fiolinspill!), J. Sibelius' *Romanse for strykere* (C-dur), *Reisebilder fra Afrika* av Geirr Tveitt, En cellokonsert i G-dur av L. Boccherini - overbevisende ledet fra solistplass av Geir Tore Larsen, hvorpå Ørnulf Boye Hansen reiser seg fra sin beskjedne tutti-plass på 2. fiolin, trer frem forrest på podiet og fyrer av J. Haydns fiolinkonsert nr. 1 i C-dur så brilliant, varmt og dypt at det knapt kan gjøres bedre. Han sa senere selv at den fremføringen var en av hans beste (-sier ikke lite!). Avslutningsverket var J. S. Bachs *Brandenburgerkonsert nr. 3* (G-dur). Peter Szilvay var hoveddirigent for det hele, og brakte "Brandenburger'n" til en strålende avslutning, hvor samtlige ga av sine siste krefter (ørsmå tretthetstegn kom nok til å vise seg under gjentagelsen av finalens siste del). Applausen fra en nesten fullsatt Aula "ville ingen ende ta", og det ble gitt ekstra-nummer.

Nå, til Ungarn-turnéen i mai 2005: Her var vi så heldige å ha "ekte ungarere" til å lede (og tusti-støtte!) oss, idet Peter Szilvay dirigerte, Daniel Dalnoki (super-talent på fiolin) var konsertmester og solist, og Peters bror, Pål Szilvay, var meget solid klang-skaper på 1. fiolin. Programmet var satt sammen av Bela Bartóks *Rumenske danser*, med Daniel D. som suveren solist. Vi var derfor trygge på at det gikk ån å fremføre dette verket "av all musikk alle steder"! Videre fremførte vi *Anahata*, tilegnet OKO av vår egen fiolinist, Vigdis Johnsen; Vivaldis nesten brutalt robuste sinfonia *Alla Rustica*, og avsluttet med B. Brittens elegante, poetiske og underfundige *Simple Symphony*. I Sentendre spilte vi utendørs, og under - av alle satser, *Sentimental Sarabande* fra Brittens verk - ble vi fullstendig overrumplet av en meget kraftig (og kald!) vind! Vi måtte løpe og lange oss som fotballkeepere etter noter, pluss partitur som fór til alle kanter langs gater og fortau. Folk som overvar seansen applauderte livlig - kanskje ikke minst for den strevsomme redningsaksjonen for notene. Under konserten i St. Anna-kirken - en praktfull barokk-kirke forøvrig - "reiste vi kjerringa" på skikkelig seriøst vis.

Vår søte og elskelige vertinne, Katalyn Zohrad, fortalte at hun gråt under "sarabanden" (i kirken, vel å merke!) og under *Anahata*! Hun uttalte etter siste konsert: "Hadde jeg visst at dere var så gode, da skulle jeg ha arrangert konserter for dere over hele Ungarn!" Vi har naturlig nok et sterkt ønske om gjensitt til Ungarn.

Så gjenstår bare å nevne dem som ikke er nevnt i det foregående, og som har hatt givende prosjekter, og vært solister med OKO: Jorunn Hermansen, Åshild Skiri Refsdal (Händel-rier i en stappfull Fredrikstad kirke (Gamlebyen) under ledelse av G. T. L.), Bård Winter Andersen, Jørn Hallbakken, Ketil Grøtting (fenomenal fremføring av Sjostakovitsjs klaverkonsert nr. 1 (Trefoldighetskirken s. m. ung, ukjent klaver-virtuos og like ukjent russisk trompet-virtuos!)), Cathrine Winnes, Gustavo Tavares, Sigyn Fossnes, Aja Humm (blant annet kammervisningskurs for skjerpning av lytting og intonasjon på Ris skole), Bård Monsen, Anders Kjellberg Nilsson (vår siste unge, mildt sagt talentfulle tilvekst), Marcia Titley, Steinar Nilsen (M. Haydns dobbeltkonsert for waldhorn i Trefoldighetskirken), og sist, men ikke minst, vår seige, tydelige og tålmodige reserveleder, Elin Marie Akse (nydelig fremføring av Mozarts E-dur- *Adagio* K261 i Majorstuen kirke under ledelse av Cathrine Winnes). Blant komponister som ikke er nevnt ovenfor, og som har skrevet verker for

OKO, skal her nevnes Rolf Inge Godøy, Igor Rybak, Arnfinn Stølen, Tore Brunborg og Fred Nøddelund.

Administrasjons-historien i DUK/OKO er selv-

følgelig et kapittel for seg, men her, helt til slutt, bare følgende: Tor Brevik må sies å ha vært selve "gründeren": Han kombinerte som få andre, kunstnerisk - og administrativt talent. Etter noen tøffe oppstartings-år fortsatte han å "regjere", men da klokkelig nok i samarbeid med Trond Ålvik og Arne Kildal. Dette fungerte fint i lang tid. Etter en nokså turbulent

og usikker periode, med blant andre Trond Jahr som formann i 2 år (ok repertoar-kunnskap, men ikke med samme adm. talent, skulle det vise seg), overtok selve *hovedformannen* i orkesterets historie, nemlig (nå nylig avdøde) Svein Hanssen-Bauer. Det er ikke for mye sagt, at uten Sveins utrettelige innsats og administrativt-kunstneriske talent, ville hele institusjonen ha avgått ved døden sånn omtrent på det tidspunkt han overtok. Han hadde flere andre jern i ilden, og måtte følgelig av og til overlate styre & stell til andre, men er du så dyktig, har du også flaks, for dem han ga "rorpinnen" til, var langt fra dårlige; her må først og fremst nevnes Sverre Grimnes, Arnfinn Stølen (som fin fiolinist og komponist av verker tilegnet OKO, som sagt), og foreløpig (!) sist, men ikke minst, Sigvald Aarskog (meget dyktig, både som kontrabassist og administrator).

Høsten 1995 måtte Svein Hanssen-Bauer imidlertid gi seg, etter mange års kontinuerlige lederskap. Han var blitt "godt voksen", og var rett og slett for sliten, først og fremst etter "utan-kampene" med de bevilgende myndigheter. Så, til de siste -, men ikke desto mindre gode ord i denne epistel, nemlig om vår søte, varme, livlige og fantastisk dyktige for-"mann"- nettopp også administrativt, nemlig Signe Marie ("Maja") Galaasen! Hvis uttrykk som *å løfte arven* og *å hoppe etter Wirkola* kan ha noen mening i en sammenheng som denne, ja, så må det være om Majas innsats. Undertegnede tillater seg herved om på ny å stille spørsmålet om Oslo Kammerorkester hadde overlevd uten henne. Nå vil hun naturlig og rettfærdig nok slutte, og vi er selvsagt spente på svaret når vi spør:

HVA NÅ?

